

základe. Okolnosť, že I. žalobník po vynesení napadnutého rozsudku rozhodčieho sudcu snád' uznal svoj záväzok, k plneniu ktorého bol oným rozsudkom zaviazaný, vymyká sa z prípustného rámca pokračovania pri rozhodovaní o žalobe v tomto spore.

Týmto rozhodnutím zbývajúce, na II. žalobkyňu vzťahujúce sa vývody dovolacej sťažnosti staly sa bezpredmetnými.

K odpovedi žalobníkov na dovolaciu žiadosť strany žalovanej treba uviesť:

Podľa stálej praxe Najvyššieho súdu (vid' rozh. Sb. n. s. č. 10066) v prípade, že procesný súd tým istým rozsudkom rozhodol o viac sporoch alebo žalobných nárokoch, z ktorých niektoré boli feriálnymi, iné však neferiálnymi, treba lehotu k podaniu opravného prostriedku posudzovať podľa sporov neferiálnych.

Zákonom o pracovných súdoch nestratily platnosť súkromnoprávne úmluvy o príslušnosti rozhodčích súdov v sporoch, o ktorých by inak povolaný bol rozhodnúť riadny súd podľa § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., a o tento prípad ide v tomto spore, ktorý započatý bol pred okresným súdom v S., u ktorého v čase podania žaloby nebol zriadený ani pracovný súd, ani oddelenie pre spory pracovné (vid' rozhodnutie Sb. n. s. č. 12239).

Čís. 15192.

Odhad k výměře dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti.

Není zmatečností podle § 41, odst. 2, písm. g) zák. č. 100/31 Sb. z. a n., nebyli-li účastníci zpraveni o roku ustanoveném k výsledku převědných osob.

Není nezákonností ve smyslu § 46 zák. č. 100/31 v doslovu čl. V č. 1 zák. č. 251/34 Sb. z. a n., uznal-li soud, oceňuje výsledky znaleckého důkazu, že nejde o pozemek stavební, nýbrž o pozemek zemědělský.

(Rozh. ze dne 13. května 1936, R I 394/36.)

P r v n í s o u d odhaduje nemovitost k vyměření dávky z přírůstku hodnoty určil obecnou cenu pozemku ke dni 1. ledna 1914 jako zemědělského, připojiv se k posudku znalce Josefa D., který tento pozemek k uvedenému dni jako zemědělský pozemek ocenil 80 h za čtver. metr. Ve stížnosti do tohoto rozhodnutí hájila odpůrkyně názor, že tento pozemek bylo ke dni 1. ledna 1914 pokládati za pozemek stavební a oceniti jej proto podle posudku znalce Ervína T. částkou 3.80 Kč za m². **R e k u r s n í s o u d** rekursu nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Největší důraz klade dovolací rekurentka na domnělou zmatečnost podle § 41, lit. g) zákona č. 100/31, kterou spatřuje v tom, že ani ona, ani její právní zástupce nebyli uvědoměni o roku, při němž byly sly-

šeny přezvědné osoby a že nebyla proto při onom roku přítomna ani zastoupena. Toto místo zákonné uvádí však jako důvod zmatečnosti, že byla porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím, nikoli tedy, že nebyli účastníci uvědoměni o roku určeném k výsledku přezvědných osob. Zásada vyslovená v § 18 cit. zák. však porušena nebyla, neboť odpůrkyni byla jak v první stolici, tak i za řízení rekursního dána příležitost, aby se o věci vyjádřila, což ona také učinila písemnými podáními, a mimo to při rozích byl přítomen její právní zástupce. Také zmatečnosti podle § 41, lit. h) cit. zák. zde není, ježto usnesení rekursního soudu si neodporuje a lze je bezpečně přezkoumat. Pokud jde o právní posouzení, jest ovšem předmětem celého řízení stanoviti obecnou hodnotu pozemku ke dni 1. ledna 1914; v té příčině však jest důležitá okolnost, zdali k onomu dni jest považovati pozemek ten za stavební místo či jen za pozemek zemědělský, neboť to má zajisté vliv na jeho obecnou hodnotu, a když rekursní soud po pečlivém doplnění řízení, uváživ všecky jeho výsledky, dospěl stejně jako první soud k úsudku, že pozemek ten jest oceniti nikoli jako místo stavební, nýbrž jako pozemek zemědělský, a přidržel se proto odhadu znalce Josefa D., nelze říci, že by se jeho rozhodnutí přičilo jasnému a nepochybnému znění odhadního řádu čís. 100/33 Sb. z. a n. nebo jiného zákona. Soudní znalec D. zjistil prodejní hodnotu pozemku toho jako pozemku zemědělského ke dni 1. ledna 1914 podle jednotek plošné míry, tedy způsobem stanoveným v §§ 17 a 18 cit. odhadního řádu, a byly proto nižší soudy oprávněny vzítí jeho odhad za základ svého rozhodnutí.

Čís. 15193.

Vrácení věna zřízeného bez notářského spisu a manželu odevzdaného lze žádati jen za předpokladů uvedených v §§ 1229, 1264, 1266 obč. zák.

(Rozh. ze dne 13. května 1936, Rv I 817/34.)

Žalobce žádá na žalovaném vrácení částky 20.000 Kč, kterou vyplatil žalovanému dne 26. června 1930 jako část věna podle úmluvy ze dne 22. června 1930 za svou dceru C., tvrdě, že částka tato měla býti podle zmíněné úmluvy žalobci vrácena, kdyby v době 2 roků ode dne uzavření sňatku manželské společenství již právně či skutečně netrvalo; tento předpoklad nastal, neboť manželství bylo fakticky zrušeno. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Ujednání ze dne 22. června 1930 je slib věna učiněný muži podle § 1218 obč. zák., jenž ovšem pro nedostatek formy notářského spisu je neplatný (srovn. rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího